

Dg smiler i Venkabs Helligdom,
 Hvor vi dig Takken frembære;
 Ei Alexander til Babel kom
 Med store Hæder og Vre.

Tak Thorvald, Tak for den Krands, du vandt,
 Dens Blade jo dele vi alle!
 Haulundur atter sit Værksted fandt,
 Dg henrykt smiler Valhalle!

Deh lenschläger.

Høie Jubelchor — sluttedes Tilskuerens sidste
 Blad — ville snart i Fædrelandets Navn byde vor
 hjemkomne Thorvaldsen velkommen! Den er op-
 fyldt, denne hans Spaadom, selv har han hørt
 dem, og af Hiertet istemt dem, og tvende af disse
 kostelige Chorsange har deres ædle Digtere ven-
 skabeligen tilladt ham at meddele her; og frit tør
 han sige det, villig og stolt vil Fædrelandet ved-
 gaae, saa vel, hvad samtlige hine Chore i dets Navn
 tiljubede dets hjemkomne Yndling, som Chorene
 selv; thi ofte — og det just paa senere Aar ikke
 sjældnen — nærværende ved slige Fædrelands Feste,
 vover Tilskueren at drage i Tvivl, om han nogen-
 sinde har været ved nogen, som en større Masse af
 Menneske- Borger- Vidkabs- og Kunst- værd for-
 enet forherligede, hvor Ege- Dive- Laurbær-

og Blomsterkroner i fortroligere Samfletning om-
 slyngede hinanden; og hvor det muntre Vedbend,
 i det det spøgende snøede sig om dem, ikke blot omhyg-
 gelig vogtede sig for, ingen af de øvrige Krandses
 Skionheder at dække eller beskylde, men endog
 med synlig Flid tog Hensyn paa at lade enhver see
 i sit Lys. Vel var det en herlig, en hæderlig Fest;
 thi, hvad Frankmanden med Føje fordrer af Høi-
 tider. Hierterne vare der tilstæde, og det, flammen-
 de af reen Lue, hvori ikke nogen Gnist af Parti-
 aand, af personlige Hensyn, eller andre beslige
 lave Bihensigter blandede sig; og vel kunde den
 aabnes med hine skønne Ord, hvormed den smukke
 Sang, der ved hans Ankomst modtog Kunstneren,
 begyndte:

I Danmarks Navn, i Kunstens Navn
 Om Danmarks Kunstner Sangen tone!
 Dmt flutter Dana i sin Favn
 Den gode Søn, hvem Laurens Krone
 Er Musens Løn, og Danfkes Fryd
 Taknemlighedsens Jubellød.

Dog andre Blade ville ustridig meddele denne
 smukke Sang, saavel som de tvende Bordsange,
 som han ikke er berettiget at afstrykke; den findrige
 kunstfiarlige Tale, hvormed Høitiden indvoiedes af den
 Kunstens og Kunstnerens Ven, hvis mangehaande

Udkomst til at føre Ordet ved denne Leilighed, Tilskueren i sit forrige Blad erkjendte, vil særskilt udfomme. Tilskueren troer da ikke at kunne anvende det lidet Rum, han her har tilbage, bedre, end ved at henvise de hans Læsere, som maatte ønske at vide noget mere sammenhængende og fyldestgørende om Thorvaldsen og hans Mesterværker end de, ikke sjældnen endog upaalidelige, nyere Avisartikler om ham have leveret, til Januarhestet af det desværre indgangne Tidsskrift *Athene* for 1815, hvor dets patriotiske og kunstelskende Udg. Prof. Molbech har meddeelt en efter Kunstnerens ædle Venindes, Frue Fr. Bruns Haandskrift oversat, og med egne Noter forøget kostelig Beretning om begge Dele; og vil han blot af et Vennebrev fra en Kunststjer i Rom krevet i afvigte Maj tilføje følgende om Thorvaldsens seneste altsaa hidtil ikke omtalte Mesterværk: „Det sidste Værk, han har frembragt, er en Gruppe i Legemæssigførelse, de tree Gratier med Amor; alle erklære dette for det ypperste af Thorvaldsens Arbejder; den midterste Figur staaer i en fast Stilling, og synes at fortælle noget til den ved venstre Haand — høist gratis — staaende; den tredie hører efter; man kan ikke tænke sig nydeligere Hoveder, ikke smukkere Begemer, ikke Arme paa en kunstigere Maade

dog naturligen ordnede; Amor, det nydeligste Barn, sidder ved den midterstes Fodder, og spiller paa Lyra, i det han seer op paa Gratierne, der ere det højeste Ideal af naturlig sig selv ubevidst Skønhed.“ Gierne affrev jeg tillige, hvad dette Brev siger om Th. Character, fri fra al Forfængelighed, saa kjerlig, saa god, hvis det ikke var som en Gienlyd af den almene Stemme om ham, hjemme og ude.

Endnu en Efterretning indeholder dog hint Brev, som jeg maa medtage: at Kunstacademiet har bestilt Gipsafstøbninger af alle sin herlige Kunstfæns Arbejder, dem den entusiastiske Kunstfænder og Kunstven Brøndsted besørger.

Thor og Thorvaldsen.

Om Afathor og om hans Hammer
 Hvad mangen en Hedenolds Skjal,
 Mens Hornet blandt Helte med Skrammer
 Sik rundt i den festlige Hal:
 Vel Guldhorn og Kæmper ei findes,
 Dog Druer og Mænd end i Nord,
 Og hvad som er vel værd at mindes,
 En Hammergub trods nogen Thor.

Skjøndt Himmelbo, siges den Herre
 Knap hiin Side Elben bekjendt,
 Og det, der før ham end er værre,
 Forlangst er hans Gudery endt;